

Referat Bacovia - Cel mai important poet simbolist Roman

Bacovia este unul dintre marii poeti originali de dupa Eminescu ; despre manierismul estetic definind atmosfera cunoscuta în istoria literara sub numele de bacovianism au vorbit toti marii critici. Atmosfera launtrica particulara este, cum spunea Eugen Lovinescu, deprimata de toamne reci, cu ploi putrede, cu arbori cangrenati, limitat într-un peisagiu de mahala de oras provincial, între cimitir si abator ... atmosfera de plumb ... în care pluteste obsesia mortii si a neantului . Gasim în opera lui George Bacovia (pseudonimul lui George Vasiliu) influente din E. Poe si din simbolismul francez : Rollinat, Laforgue, Baudelaire, Verlaine – prin atmosfera de nevroza, gustul pentru satanic, ideea mortii, cromatica si predilectia pentru muzica. G. Bacovia este poetul toamnelor dezolante, al iernilor ce dau sentimentul de sfârșit de lume, al caldurilor toride, în care cadavrele intra în descompunere, al primaverilor iritante si nevrotice (Lacustra, Cuptor, Nervi de primavara, Decembrie). Cadrul este orasul de provincie, cu parcuri solitare, cu fanfare militare, cu cafelele sarace, cuprinse într-o realitate demoralizata . Alaturi de figurile proiectate pe acest fundal : copii si fecioare tuberculoase, o palida muncitoare, poetul insusi, ratacind fara sens, facând gesturi absurde, devin personaje : toamna, somnul, plânsul, golul, frigul, tristetea, umezeala, raceala, nevroza, primavara .

Bacovia începe prin a evoca orasul de provincie somnolent, amantii care merg la gradina sa asculte fanfara militara, vântul care poarta prin piata dezolata hârtii si frunze de-o valma – plictisul provincial, cu alte cuvinte Ce trista opera cânta / Fanfara mmilitara / Târziu în noapte, la gradina ... / Si tot orasul întrista fanfara militara. // Plângeam, si rataceam pe strada / In noaptea vasta si senina ; // Si-atât de goala era strada - / De-amanti gradina era plina ; catedrala ce se ridica peste toate împungând cu trufie cerul, în vreme ce copacii se scutura de frunze : Se uita în zari catedrala, / Cu turnu-i sever si trufas ; / Gradina orasului plânge / Si-arunca frunzisu-n oras // E toamna ... metalic s-aud / Gornistii, în fond, la cazarma. Peisajul samanatoristilor, câmpul, vitele, talangile, pâcla toamnei prin livezi este prezent si în poezia lui Bacovia : E-n zori, e frig de toamna, / Si cât cu ochii vezi / Se-ncolaceste fumul / Si-i pâcla prin livezi. // Rasuna, trist, de glasuri, / Câmpiile pustii, - / Si pocnet lung, si chiot / Se-aude-n deal la vii. // C-un zmeu copii alearga, / Copil, ca ei, te vezi / Si plângi ... si-i frig de toamna ... / Si-i pâcla prin livezi.

Dar în astfel de imagini ale tristetii provinciale, Bacovia își face curând o atmosfera proprie, întemeiata nu pur si simplu pe sentimentalism ca la Demostene Botez, ci pe o dezorganizare sufleteasca. Astfel, melancolia devine deznadejde, plictisul – suferinta . Ce e dintr-o data bacovian sunt nervii : Orasul luminat electric / Dadea fiori de nebunie - / Era o noapte de septembrie, / Atât de rece si pustie ! Poetul evoca din ce în ce mai insistent vremea de plumb, toamna cu ploi ce cad, pe case si în suflet : Da, ploua cum n-am mai vazut .. / Si grele talangi adormite / Cum suna sub suri învechite ! / Cum suna în sufletu-mi mut / Oh! plânsul talangii când ploua ! Ploaia e târâitoare, de o monotonie care da nevroze. Toamna e anotimpul ftizicilor : E toamna, e fosnet, e somn ... / Copacii, pe strada ofteaza ; / E tuse, e plânset, e gol ... Si-i frig, si bureaza . La Bacovia, boala se transmite amurgului, frunzelor, parcului devastat, fatal : Mâncat de cancer si ftizie / Patat de rosu, carne-vie . Pe strazi, amantii mai bulnavi, mai tristi, fac gesturi ciudate , un nebun racneste în gradina publica ,

un palid visator s-a împuscat ; oamenii merg ca-n vis vorbind singuri. Astfel s-a instalat o stare specifica, si anume delirul : Pe drumuri delirând, / Pe vreme de toamna, / Ma urmareste-un gând / Ce ma îndeamna : / Dispari mai curând ! Poetul face gesturi fara nici un fel de sens : In casa iubite de-ajung / Ei zgudui fereastra nervos,/ Si o chem ca sa vada cum ploua / Frunzisul în târgul ploios . // Dar iata si-un mort evreiesc .. / Si ploua, e moina, noroi / In murmure stranii semite / M-ajung si eu în convoi. // Si nimeni nu stie ce-i asta . Sentimentul dominant e de totala incomunicare. Poetul trece zadarnic pe sub fereastra iubitei : Orasul doarme ud în umezeala grea. / Prin zidurile astea, poate, doarme ea - / Case de fier în case de zid, / Si portile grele se-nchid . / Un clavir înga-ncet la un etaj, / Umbra mei sta în noroi ca un trist baraj - // Stropii sar, / Ninge zoios; / La un geam, într-un pahar, / O roza galbena se uita în jos .

Simbolismul poetului e acela din traditia sumbra a baudelarismului, care a cântat ploaia insinuata, rece, provincia, urâtul funebru, monotonia burgheza, tristetea autumnala : Ploua, ploua, ploua / Vreme de betie / Si s-asculți pustiul / Ce melancolie!

Ploua, ploua, ploua ... ; Da, ploua cum n-am ami vazut ... / Si grele talangi adormite, Cum suna sub suri învechite ! Cum suna în sufletu-mi mut ! // Oh, plansul talangii când ploua ! Prototipii lui Bacovia sunt Rodenbach, Rimbaud si Verlaine . Cadavrele intrate în putrefactie sunt o reminescenta din Baudelaire, iar toamnele insalubre, tusea si ftizia vin de la Jules Laforgue, care se pare ca avea tuberculoza (E toamna, e fosnet, e somn, / Copacii, pe strada, ofteaza ; / E tusa, e plânset, e gol ... ; Un bolnav poet, atacat / Se plimba tusind pe la geamuri - / O fata, prin gratii, plângând, Se uita ca luna prin ramuri) . Tema plictisului duminical si provincial e mai putin dezvoltata de poet. Umiditatea pluviala de la Rodenbach ia la Bacovia aspecte infernale si se observa o adevarata teroare de apa trista, ostila, care contamineaza tot, un sentiment fizic de insalubritate : Târâie ploaia ... / Nu-i nimeni pe drum : / Pe-afara de stai / Te-nabusi de fum ; Nu e nimeni ... ploua ... plânge o cucuvaie / ... Vai, e ora de-altadata, umbre ude se-ntretaie/ Si-n curentul unui gang atipesc, plin de ploaie . Ploaia si ninsoarea nelinistesc prin durata si imensitate : E noapte uda, grea, te-neci afara ; Ploua, ploua, ploua / Vreme de betie - / Si s-asculți pustiul / Ce melancolie ! / Ploua, ploua, ploua ... ; Si toamna si iarna / Coboara amândoua : / Si ploua si ninge / Si ninge si ploua .

Afara ninge prapadind ...; Ninge secular ... ; Ningea grandios în orasul vast cum nu mai este, / Ninge la cinematografe grave drame sociale, Pe când vântul hohoteste-n bulevarde glaciale... .

Penetratia umezelei peste tot, atmosfera cetoasa care înabuse, crâsmele umede, murdare, ziduri vechi ce se dârâma, peretii uzi si frigul, un mort evreiesc pe ploaie , o fata îngropata pe ploaie, toate acestea sfârsesc prin a da nervi, prin a exaspera. Isterizati, bolnavii racnesc la ploaie : Si ce enervare pe gând ! / Ce zi primitiva de tina ! / O bolnava fata vecina / Racneste la ploaie râzând .

Poezia Nocturna exprima starea sufleteasca a citadinului nelocalizat : Fug ratacind în noaptea cetatii, / In turn miezul noptii se bate rar, / E ora când cade gândul amar / Tacere .. e ora lasitatii ... // Te pierzi în golul singuratatii, / O, suflet al meu, de lume fugar, / E ora când Petru plânge amar / Asculta ... e ora lasitatii Bacovia a scris muzica si si-a scris versurile dupa strunele vioarei , iar în urmatoarele versuri se face referirea la imitatiea cadentei unui mars funebru Ninge bogat – sitrist

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

ningea – era târziu / Cand m-a oprit – în drum, la geam clavirul; / Si-am plâns la geam, si m-a cuprins delirul - / Amar, prin noapte – vântul – fluiera pustiu . La un moment dat, Bacovia afirma ca fiecarui sentiment ii corespunde o culoare . (Pictorul înrebuinteaza în mestesugul sau culorile : alb, rosu, violet. Le vezi cu ochii. Eu am încercat sa le redau cu inteligenta, prin cuvinte. Fiecarui sentiment îi corespunde o culoare. Acum, în urma m-a obsedat galbenul, culoarea deznadejdei. De aceea ultimul meu volum poarta titlul Scânteii galbene). George Bacovia prefera deci culorile închise, sumbre – negru, violetul, griul , dar si pe cele deschise cum este albul , galbenul, etc. negru si alb : Copacii albi, copaci negri / Stau goi, in parcul solitar ;
Cu pene albe, pene negre ; Si frunze albe ... frunze negre .

Viziunea copaci albi / negri si frunze albe / negre are un caracter ireal (apare aici motivul cromatic)

albul : Câmpia alba – un imens rotund - / Vâslind, un corb încet vine din fund , /
Taind orizontul diametral .

Copacii mari si ninsi par de cristal .

Imperechind ritmica muzicei si senzatia de grandoare, el ne da privelisti fantomatice de valsuri în alb, astfel amintind de tehnica vapoara a lui Degas

negru : Carbonizate flori, noian de negru .. / Sicrie negre, arse de metal, Vesminte funerare de mangal, / Negru profund ... numai noian de negru . (negru = imaginea mortii)

Un simbol al întinericului si al mortii este corbul : O, corb ! Ce rost mai are un suflet orb ..., Ce vine singur în pustiu - / Când anii trec cum nu mai stiu. / O corb ! / Ce rost mai are un suflet orb ...

violet : Culoarea violet devine simbol prin efectul straniu al generalizarii ei. Totusi exista însa si interpretari simbolice preexistente, culturale ale violetului – violenta, fast, precum si artificialitate. Fiind considerata o culoare care înghite lumina, galbenul este o culoare de doliu, culoare a secretului si apare în poeziile Amurg violet sau Matinala .

1. Aurora violeta / Ploua roua de culori- / Venus, plina de flori, / Pare o vie violeta

2. Amurg de toamna violet ... / Doi plopi, în fund apar în siluete : / - Apostoli în odajdii violete - /
Orasul tot e violet galben : culoarea deznadejdii si totodata este tonul lăncezelei autumnale, al anemiei.

Privitor la culoarea rosie, Bacovia afirma ca ... e sângele, e viata zgomotoasa .Poezia lui George Bacovia nu este numai un produs organic al unei sensibilitati malade , lipsita de retorica si de patetic (Pompiliu Constantinescu). Bacovia își compune ca si Alexandru Macedonski o masca ; își face din suferinta un stil, o conventie. Poetul se joaca pe sine, ca si Minulescu, dar pentru a se exprima. Bacovianismul e o haina de teatru, o proza patetica. Nu ascultam confesia uni bolnav, ci vedem o punere în scena, poetul desprinzându-se pe fondul universului caruia i-a dat viata ca un personaj .

Bacovia reprezinta punctul cel mai înalt al simbolismului românesc, situându-se totodata, prin valoare, mai presus de simbolism si de orice curent literar, în universalitate. Influenta lui asupra

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

poeziei secolului XX ramâne o pagina nescrisa a istoriei noastre literare. Ea e extraordinara, dar implica un paradox :: poetul cu cel mai adânc ecou asupra poeziei românemoderne este, izolat în strania lui frumuseti, inimitabil.